

העם

בשד'ות פלשת 1060 (למה-ס)

מדן ועד מבואות סיני סערו ההתרגשויות האנושיות. גידופים ואיומים הדירים של עובדי אדמה ואוחזי נשק על הגבולות, האש-מות הדדיות בערים ובכפרים, מלאו את החלל.

אולם המלים הנסעורות חלפו עם הרוח כשם שחלפו והתנדפו מזה אלפים בשנים, ואילו האדמה המוצקה נשארה. סימן של בריאות העם הוא, שאין הוא מרבה לדבר על עובדות־יסוד וזו של חיי, החיובית מכל, החשובה מכל: מולדת. הוא חש את מולדתו מתחת לרגליו.

השבו הצטופפו למעלה מארץ אורנים
בבנין החדש (ומעורב הסנוניות) של ציוני
מליה בחלוציב, כדי לשמוע מחדש את
על מולדתם הישנה. רבים מהם, נערים וקו-
נים, עמדו מן הצחיץ על רגליהם, צמאים
לברך מרע יבשים שיצאו מפיו של גבר
אדמוני-פנים, מרכיב משקפיים השם (כלילה):
הפרופסור ויליאם אולברייט, השם הראשון
שנולד בחקר עתיקות ארץ-ישראל.

א.א. אולברייט סיפר על הפלשתים. הוא לא חידש הרבה, אולם הוא הצליח להעלות לעיני מאזיניו המרוקקים תמונה של אותו עם קדמוני איגוראירופי, שעבר בספינותיו הקטנות מכתמים מולדות, דרך קפריסין, לחוף פת אשקלון ועזה, לבדו בשפלה ראשית-במוצא, וזן קצר לפני שבניישראל (הפחות)

חיים בן-צבי על רקע הריסות בית המטבחיים
במועד שנאבע במכתב...

התבררתי) הסתננו לארץ מן הצד השני.
עד למפלתם בידי דויד המלך, הצליחו
המלשטים להקים אימפריה שהגיעה עד לג-
ליל. אולם הם לא יכלו להחזיק מעמד. מבזר
שכבסב אל הים, לא יכלו לעמוד מול
לוחם יושבי המרחב היבשתי מסביבם.

כשבמערב האזור הפזורה הסורית, ובמזרח האזור המפורז הישראלי, הסורים טענו כי במצב זה יזכו להשתמש במש"מ הירדן שהיה לזכות הישראלים, וכי בלי הסכמתם אין פגיעה ישראל חוקית. ועד זה נתקבלה, כ-1964, עילדי מתחר אוים ומצמעות מר-כ.

● **הטוית הכנייים :** מאחר שכמעט כל מעיינות היריד נמצאים בשטח הסורי, אימו הסורים כי יטו את אפיקיהם, ייבשו את היריד בכלל. במיוחד הודיעו שהם עומדים להטות את אפיק הבנים. לדעת כל המומחים אין זה אלא איום סרק, מכיוון שאין המים זורמים מלמטה למעלה, אין אפשרות לזהו. יורם את מי הבנים אלא לכיוון אחד — עמק החולה. כל שאר הכינוים מובילים לתרים.

● **הכרעת אר"ם :** מתוך אר"ם, הגנרל הדני ואננה בניקה, קיבל את העמדה הסד רית. האמת היא שישראל לא יכלה לסמוך על צדק פורמלי, אלא יכלה לקחת רק שה שופט יתמוך בה לפנים משורת הדין, ית חשב במציאותה של ישראל המנותקת, הדלה וחסרת-המים. תקחה זו היתה מוצדקת, לפי תימ, בימי הגנרל ריילי, אך לא בימי בניקה היבש והנוקשה. הגנרל הדני הגר באי"ם ערבי בירושלים העתיקה, לא גילה שום עניין להכיר את ישראל, דחה הזמנות לכנס

בקיבוצים, נשאר זר לבכיות המרחב מחוץ לתחום הצר של הסכמי שביתת-הנשק. מאידך לא גילה גם כל סימן של משוא-פנים או איבה כלפי ישראל. בכל זאת מתגעגעים נציגי ישראל לריילי, שהיה פחות גוססה.

● **פקודת דאזס :** בעוד הבריטים גילו עמדה נוגדת אך מתונה, דרשו האמריקאים בצורה חמורה סקציונות כי ישראל תכנס למרות בניקה. משה שרת, שקיבל את הטי"פול לידיו, גילה תחילה אופטימיות, אך נאלץ להודות כי המצב חמור. הסרת הפקודה יכלה לסכן את ההסגות האמריקאיות.

● **הפסקת העבודה** : כנסיה-של-כבוד, הודיע שרת ש"ישראל מוכנה להפסיק את העבודה ומזימת... לשם בירור" אם כי היה הוצע נוסח פורמלי ברדיא, להסכים בניהל לקבל (אחרי שיראל כפרה קודם בזכותו לפסוק הכתוב), וכמעט ברור כי האמריקאים ידרשו הכרזה מפורשת כי ישראל חקבל את הכרזה בניהל בתום היעצור.

המאבק על הצומת

שונה בצורתו, אך דומה ביסודו, היה הססוך ליד ניצנה, היא עוגיה-אל-חפיר, בירת האזור המפורז בין ישראל ומצריים.

● **חשיבותה של עוגיה :** עוגיה היא

כפר נטוש קטן. חשיבותה האמיתית שהיא חולשת על ארבעה כבישים ששלושה מהם מובילים למצרים, אחז לתוך ישראל. עוגיה בדי אויב היא שער-הפרצה לבאר-שבע, דרך ההתקדמות הטבעית של כוח מצרי, המבקש להתחבר עם הירדנים בחברון. ב־ בקרה של מלחמה, ייחזן מאד שנוגיה תפול ילדי הכוח שגייס אליה ראשון, וגורם המ־ הירות (והמירבה) ללול להכריש.

● **תלונות מצרים** : בשעתו הקימה ישראלי ראל נקודה בתוך שטחה, כמה מאות מטרים מגבול האזור המפורז, על משלט החולש על הגבול. הנקודה נקראה גבעת רות *.

עתה הקימה ישראל נקודה חדשה בתוך האזור המפורז עצמו ליד ע'וגיה. מצרים סענה שהחוררים הם אנשי צבא, כי רצחו כמה בדואים, גרשו את הנותרים ומנעו מהם את השימוש בנארות.

● **הכרעת אלים** : נציג האו"ם קיבל את עמדת המצרים בדבר רצח הכדורים והימצא אות מוזיינים באזור. החלטה זו עוררה ביקורת חריפה ביותר אצל הנציגים הישראליים, הטוענים (כנראה בצדק) שלא היו שום ראיות, וכי אנשי האו"ם ביקשו בכלל שום הוכחה לטענות המצרים. שום גופות של נצחיים ושום נשק מצרי לא הוצג לאו"ם.

● **הפעולה הנגדית:** הקודרת החודשה ושארה במקום, ובמקרה זה לא היתה התערבות אמריקאית חריפה. אנשיה המעשה מבקשים להתייחס אל המקרה כולו כאל סכסוך גבול שיגורתי. בינתיים תפסו המצרים בשטח שלהם משלט המשקיף על עוגיה מדרום.

היתה ידועה לאנשי המק"י הצרפתי במלחמה
עולמם: שליחי אצ"ל ולח"י, שביקרו בקי-
ביות אצל תורמים או שדדו בנקים אנגליים,
הכירו גם הם את אמיתותה הרבה. אנשי
המחתרות השונות, שצצו בישראל מאז קים-
המדינה, הבינו כי בלי הממון היקר לא
יוכלו לעשות יותר מאשר לרלוז מכתבי-
איום.

אחרי שציינו כמה סיסמאות אימים על קירות הערים, הם ניגשו לשלב הרציני יותר של אירגון מחתרת: איסוף כספים. אלא שימי הפרוספוריטי של המנדט עברו, מלבד כמה מטורפים לא היה עתה איש שהביט על טיור כפתרון לבעיות המדינה. כשהיפועלה ראשון, בחרו בכפר ויתקין והיושבים הקטנים שמסביב לו בעצם חפר. כדי להניע את מקבלי המכתבים להיענות לבקשתם, ציפרו אנשי המחתרת כמה איומים מעשיים. על המכתב תחתו: סינקריון.

כסף, אז... כאשר קיבל חיים כץ, בן, איש מושב כפר ויתקין, הממלא תפקיד ראש המועצה האזורית, את מכתב האיום היה עליו קודם לשלם 90 פרוטה. השולחים שתבעו ממנו להניח 3000 לירות ליד גדר הפריה בקצה הכפר, לא טרחו אף להדביק בול על המכתב.

בְּיָצְבִי הָרָאָה אֶת הַמִּכְתָּב לַחֲבֵרָיו וְהֵם צָחְקוּ יִחַד אֹתוֹ. הָאִיּוֹם שִׁפְרָצְצוּ אֶת בִּינִין הַמוֹעֵצָה וַיִּפְגְּעוּ בַּבְּנוֹי, אִם לֹא יֵנִחַ אֵת הַכֶּסֶף כְּדֹרֶשׁ, לֹא תִהְיֶה עֲלָיו רוּשָׁם מִיּוֹחָד. מִכְתָּבִים וְדוֹמִים כְּתוּבִים בְּאֹתוֹ בְּאֹתוֹ כְּתָבִי, נִמְסְרוּ לַכֹּהֵן תּוֹשְׁבִים לִפְנֵי וְאִשָּׁה מֵהֶם לֹא שָׁם לֵב אֵלֵיהֶם. בְּיָצְבִי הָעֵבִיר אֶת הַמִּכְתָּב לַמְּשֻׁטָּה, שָׁקָ עֹשֶׁב בְּנִיהוּל מִשְׁקוֹ וְעֻנְיָיִי הַמוֹעֵצָה.

בריוק 30 יום לאחר מכן, במועד שנקבע במכתב, קרוב לחצות, התעוררו חושבי הכ"ב ביבה לשמע התפוצצות. בן-צבי, שנאם אותה שעה באסיפה בבית העם, לא שמע את קול ההתפוצצות. רק אחר כך האסיפה נודע לו כי בית המסבחים, במרחק כמה קילומטרים מן המושב, פוצץ. היתה זו נקמת הסיקורטין.

כל אחד רוצה כעבור יומיים שוב שילשל בן צבי 90 פרוטה לידו הזורר עבור מכתב חסר-בולים שהכנס למשרד הדואר המקומי. תוכן המכתב: הודאה מפורטת של הסיקרייקן, שהודיעו כי שלושה מחבריהם הם שביצעו את המעשה.

המשטרה הוועקה, בדקה את שרידיו המי
אובקים של בית-המטבחים, ניסתה לגלות
עקבות כלשהם. היא עצרה צעיר, תושב הס-
ביבה, שיחזרה אותו כעבור כמה ימים. את
ריו עצרה ארבעה צעירים אחרים, בני מושב
אלישיב הסמוך.

לא היתה זו חקירה קלה. מלבד העובדה שאנשי המחתרת רצו כסף, לא ידעה המש-

ארוחתו של משה בר-טל ב"דיילי סקטש" הדונדוני

... סוד כמוס בהחלט

טרה, למעשה, שום דבר על מטרותיהם. בארץ אשר בה יושבים לפחות כמה מאות אלפי תושבים הרוצים כולם כסף, היה קשה לצפות לתוצאות מהירות מצד המשטרה.

כנראה מתוך החלטה לא להישאר אחרונים
במרוץ על הצומת.

היתה זאת ברכה בלתי־צפויה ששום כדור
טרם נורה בצפון ובדרום, עדות לכך שאיש
במרחב אינו מעוניין כרגע בסיבוב שני.

מור

נקמת הסיקריקין

„אין כסף, — אין מחתרת.“ מימרה זו

* על שם נחל רות הנמצא בשטח המפורז.

מדיניות

נכנס י"ן, יוצא כסף

מסעדת סלבי היא מסעדה יהודית ממד-
רגה שניה בכיכר האנובר בלונדון. בדרך
כלל אין קורים בה מאורעות מזעזעים, בעלי
(המשד בעמ' 10)

הגבול

המאבק על המים

עוג'ה, עוג'ה, עוג'ה,
במעגל נחוג'ה,
נסתובב נא כל היו
עד אשר נמצא מקום
לשרת, לשבת.

כל עוד לא הושג שלום של אמת בין
 ישראל ושכנותיה, אין להימנע מסיכסוכים
 על הגבול. אולם חוק ברזל הוא לכל האת-

*ישגן הוכחות לכך שהפלשתים כבר היו מבוססים בשנת 1060 לפני הספירה.